

קב"ח:

**עין משפט
גו' מוצה**

עין א"ב מ"י פ"ג מהל' טומאת אהל'ן הל' ט' :
עין ג' ד מ"י פ"ג מהל' טומאת נזרת הל' ה' :
עין ה' מ"י פ"ג מהל' אבות הטומאה הל' ה' :
עין ו' מ"י פ"ג מהל' ט' :
עין ז' מ"י פ"ג מהל' ט' :

שיטה מקובצת

[א] כשר הפרוש סמוך מאבר בהמה דאילו מתוך מלת סמוך ונ"ב נ"א כשר הפרוש סמוך דאילו [ב] אפר רב דהריב ובי ימות [ג] ובי ימות מן הבהמה ונ"י מקצת בהמה: [ד] ועצמות מאי אימא בין מחוקי מלת מאי אימא: [ה] בנייהו אמר רב פפא מתוך מלת בנייהו: [ו] והנוגע בה דהרי שני כלום נעשה האוכל: [ז] הרי מחובר בטוהר הנוגע בה חסד: [ח] עובי הטמל ונזרות משני צדדיו: [ט] מדכתב ובי ימות דמשמע: [י] אלמא כתיב מיטה בענין שאינה עושה חליפין חזרות וכו' בעל ונ"ב נ"א כתיב מיטה בענין שאינה חזרות חסד: [יא] והשוישכב עליה לא נגע בטומאה שיקבלה אבל חישה עליו והורוהו לאכילי לזרות אוכל ואח"כ חתבו קבל טומאה אוכל מאכילי לזכר טומאה חמורה: [יב] וכשתחבו והלכה לה טומאה חמורה נשארה עליו הקלה שלא היה לה עד עתה: [יג] א"ל הא קשיא לי: [יד] ואמאי הא טומאה וכו':

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

רבי יהודה מטהר. הא דלמך לעיל (דף ק"ג:) תלמיס שגמקו בלויכהן מטמא טומאת אוכלין קת"ל דלא כרבי יהודה א"כ נמקו לא הו' אפילו כמעשה: **כוליא** וניב שפתים איבא בנייהו. פירוש כוליא שלמה וניב שפתים שלם אכל הני כוליא ומאי

ניב שפתים א"כ שפין עושה חליפין אילו מטמא דגמרינן מבהמה ממה שיהא דבר חשוב אף אבר שהוא חשוב ואע"ג דרבי יוסי הגלילי לא יליף מבהמה לענין דבעי חשיבות קלת יליף אכלה לומר שאפילו הני כוליא ומאי ניב שפתים האיל ואין עושין חליפין מטמו דהא עלם אפן עושה חליפין ואם נשבר ונפל מבהמה בחיה מסתמא לא מטמא דלא עדיף עלם מן הני מעלם דנכלה דלמך נבבליה ולא בעלמות ועלם כשעורה מן המת מטמא אכל פחות לא אע"ג דאין עושה חליפין וא"כ דהכא אמר כדשר עושה חליפין חוץ מכוליא וניב שפתים ונפרק דס הנדה ודף ט"ז.

אמר מה עלם שאין גושו מחליף ופריך והרי נשר כו' ומשי דמקומו נעשה נלקת וי"ל דהכא מענייה דקרא והסם מענייה הסם דומיא דעלם שמתרפא קלת אכל אפן מתרפא כמתלה ונשר נמי נעשה נלקת והכא דומיא דמיתה שאינה עושה חליפין כלל ולכן נקט הכא לשון חליפין והסם נקט גושו מחליף: **בין רבי א"כ** איבא בנייהו בש"י. אית ספרים דגרסי רכובה וכן נראה דמשום הכי לא בעי ר"ע נשר דאיכא אבר נבהמה דהיינו רכובה נשר עליו נשר ורבי לא אויל אלף נשר רוב אברים ולא מטמא אפילו נרכובה גופה אכל אי לאו רכובה לא הו' ידעין טעמא דר"ע מי"ט לא דרש נמי מבהמה דננעו נשר דטעמא דר' יוסי הגלילי ניחא דלא דרש מדי מבהמה ורבי"א פי' דרכובה כ"ע לא פליגי כיון שנכרתה כן נלא נשר לא גרעה משאר איברים ולא פליגי אלף דוקא נאכר שהיה עליו נשר והוסר:

ת"ל בבותם מה מיתה שאינה עושה חליפין רבי יוסי הגלילי ר"ע אומר דברי רבי אומר שרץ מה שרץ גידים ועצמות אף כל גידים ועצמות רבי אומר שרץ מה שרץ גידים ועצמות אף כל גידים ועצמות בין רבי א"כ איבא בנייהו ארכובה בין ר"ע לר"י ויוסי הגלילי מאי איבא וניב שפתים איבא בנייהו וצרכוא דאי אשמעינן בהמה היינו מטמא דלא מטמא מחיים משום דלא מטמא בכעדרה אבל שרץ דמטמא בכעדרה אימא למטא מחיים ואי אשמעינן שרץ משום דלא מטמא מחיים לא מטמא מחיים אבל בהמה דמטמא במשא אימא מחיים צריכא א"ל ת"ר הוהוהך כוית בשר מאבר מן החי חתכו ואח"כ חישב עליו טוהר חתכו טמא רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא א"ל מאי אמור בני מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו טמא טומאת

מאי בנייהו: ה"ג רבי אומר בהמה מה בהמה נשר גידים ועלמות כו': בין רבי לר"ע א"כ רכובה. רכובה הנמכרת עם הראש אין בה נשר כלל אלף גידים ועלמות לר"ע אבר הוא וכ"כ רבי יוסי הגלילי דהא אילו עושה חליפין ולרבי לאו אבר מן החי הוא דהא אין בו נשר: בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איבא בנייהו כוליא וניב שפתים. דאין עושין חליפין ואין בהן עלם לרבי יוסי הו' אבר לר"ע לאו אבר ניהו: **כשר הפרוש מן הפרטים.** מן החי דאכר מן החי נוהג בהן: דאי אשמעינן בהמה היינו טעמא דלא מטמא. כשר מן החי דידה משום דלא מטמא בכעדרה: שרץ לא כתיב ביה משא בהמה כתיב בהי' משא: **החוקך כוית כשר מאכר מן החי.** בחוספתא ופיקוקין פ"ג ה"ב לא גריסין כוית אלף החוקך כשר מאכר מן החי וכגון דאיכא כתיבה: **הסכו ואח"כ חישב עליו.** להאכילי לעובד כוכבים: **טוהר.** דהא כשר הפרוש מאבר מן החי טוהר הלכך טומאת עלמו אין בו ומשחישב יא'עליו לא נגע בטומאה שיקבלה אכל חישב עליו והורוהו לאכילי חתכו טמא רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא א"ל מאי אמור בני מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו טמא טומאת

מסורת הש"ס

[א] עוקלין פ"ג מהל' ט' :
[ב] עוקלין פ"ג מהל' ט' :
[ג] עוקלין פ"ג מהל' ט' :
[ד] עוקלין פ"ג מהל' ט' :
[ה] עוקלין פ"ג מהל' ט' :

תורה אור השל"ב

1. ובי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה דנגע בגבלתה וטוהר עד השרב: ויקרא י"א לט ה' :
2. אלה הטמאים לכם בכל השרץ כל רבצע כדמ' במתה יטקא עד השרב: ויקרא י"א לא ה' :

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] נ"ב מ"ר הוסיקן מית כשר. נ"ב מ"י פ"ג מהל' טומאת אוכלין הל' ה' ע"ש בכ"מ :